

HỒI 6

Mây Che Phủ Lặng Vắng Dị Sĩ Đến
Nước Hồ Trong Veo U Cốc Kinh Kỳ

K

hi Hàn Chí Bang và đám Lạt Ma vượt qua cao nguyên Lệ Tạng, Lăng Vị Phong và Lưu Úc Phương cũng đang rong ruổi ở cao nguyên Vân Quý. Chuyển đi kéo dài hơn mười ngày, giữa họ đã nảy sinh một thứ tình cảm kỳ lạ. Lưu Úc Phương cảm thấy, Lăng Vị Phong có lúc tựa như là một người bằng hữu lâu năm của nàng, có lúc như là một người hoàn toàn xa lạ. Trên suốt quãng đường chàng rất phách lối. Nhưng trong sự lạnh nhạt cố ý ấy, đôi lúc chàng để lộ sự quan tâm của mình đối với Lưu Úc Phương. Lưu Úc Phương chưa bao giờ bị người ta lạnh nhạt như thế, cũng chưa bao giờ được người ta quan tâm như thế. Tình cảm phức tạp ấy vừa như mâu thuẫn, vừa rất li kỳ, tuy nàng là bậc nữ trung hào kiệt già dặn giang hồ, quen với phong ba nhưng khi rơi vào lưới tình nàng cũng chẳng thể vùng vẫy nổi. Đúng thế, nàng nghi ngờ Lăng Vị Phong chính là người bằng hữu thời thiếu niên, nhưng làm sao có thể như thế? Trong đêm xảy ra chuyện, rõ ràng nàng đã thấy quần áo và giày của chàng nổi lên bên trên sông Tiên Đường, có lẽ thân xác chàng đã trôi ra biển khơi! Mà dung mạo, giọng nói của Lăng Vị Phong lại khác hẳn với một hình bóng ẩn sâu trong lòng nàng nhiều năm. Có điều thói quen bẻ ngón tay khi trầm tư của Lăng Vị Phong lại hoàn toàn giống như người ấy. Lưu Úc Phương là một Đà Chủ, nàng không dám nói thẳng ra nỗi nghi ngờ của mình, nhưng vẫn thường thăm dò ý Lăng Vị Phong, hy vọng có thể phát hiện thêm điều gì từ chàng, Lăng Vị Phong cũng thấy nàng để ý đến mình, đôi lúc cũng mỉm cười đáp lại.

Nhưng trong suốt mười ngày, trong lòng cả hai đều có thứ tình cảm rất kỳ lạ. Hôm nay họ đến Hoa Ninh, cách Côn Minh chỉ có ba trăm dặm đường. Sáng sớm tinh mơ họ đã lên đường, đi được một đoạn Lăng Vị Phong cười chỉ về phía trước: “Theo cước trình của chúng ta, sập tối hôm nay có thể tới Côn Minh”. Họ bước vào một u cốc, đột nhiên sắc trời tối tăm, trong u cốc khói bốc mù mịt, càng lúc càng dày, dần dần trời tối như mực, họ cũng chẳng nhìn thấy con đường ở phía trước. Lăng Vị Phong kinh hãi kêu lên: “Đây là mây mù núi Ô Mông, trong mây mù thường có chướng khí, chúng ta phải cẩn thận!” họ nín thở, lần dò tiến về phía trước, đi một đoạn thì phía trước xuất hiện một mặt hồ lớn. Hồ nước nằm im lìm

giữa rặng núi, mặt nước chẳng gợn sóng, mây trắng in bóng xuống mặt hồ. Từ lưng chừng núi cho tới chân núi đều có cây sam và cây bách xanh thẫm, phong cảnh trông rất đẹp đẽ. Lúc này trên không trung vẫn còn mây mù, thế nhưng hồ nước thì xanh biếc, mặt hồ như một phiến bạch ngọc khổng lồ, Lưu Úc Phương chỉ bản đồ nói: “Đây là hồ Phủ Tiên, chướng khí ở đây mỏng, chúng ta ngừng lại ở đây nghỉ ngơi một lát”.

Hai người vừa nói vừa đi, chướng khí cũng kéo tới theo sương mù, tuy nói hơi nước trong hồ có thể chống lại chướng khí nhưng họ cũng cảm thấy hít thở khó khăn. Hai người định nghỉ ngơi một lát thì chợt thấy có làn hương thoang thoảng thổi tới, chướng khí đột nhiên giảm dần. Hai người cả mừng tìm theo làn hương ấy, không bao lâu thì phát hiện có một đồng lửa, có rất nhiều người nam nữ ngồi vây quanh đồng lửa.

Lăng Vị Phong biết đây là loại cỏ tranh có mùi thơm của người Di, có lẽ bên hồ có một thôn làng nào đó nên hễ gặp có chướng khí là dân làng đốt cỏ tranh lên để tránh chướng khí. Lăng Vị Phong và Lưu Úc Phương vội vàng chạy tới, chào hỏi dân làng. Người Di vốn đơn thuần, lập tức mời họ ngồi xuống. Khi Lăng Vị Phong ngồi xuống thì thấy trong đám người có lẫn hai người Hán, hai người ấy đang nhìn mình chằm chằm, Lăng Vị Phong giật mình, vội vàng dùng tay che mặt, giấu vết đao, cúi đầu xuống. Một hồi sau, khói mù trên đầu càng dày hơn, dân làng lại cho thêm nhiều cỏ thơm, lửa càng cháy mạnh hơn, lúc này lại có một người chạy nhanh đến, Lăng Vị Phong thấy bước chân của y vững chãi, biết ngay rằng đó là một cao thủ võ lâm. Khi ấy chạy đến gần thì chàng mới thấy y ăn mặc theo kiểu thư sinh, mặt mũi rất thanh tú, xem ra cũng chỉ có khoảng hai mươi tuổi, người này biết tiếng nói của người Di, vừa đến đã cười cười nói nói với họ, tựa như người quen. Một hồi sau, trong u cốc lại có thêm mấy đại hán mặc áo vàng, Lăng Vị Phong nhìn từ xa thì kêu ô một tiếng, dùng tay hích nhẹ Lưu Úc Phương, bảo nàng quay mặt đi, đừng chạm mặt với những người ấy. Đám người này rất ngang ngược, bọn chúng không thèm chào hỏi dân làng đã chen vào, ngồi bên cạnh hai người Hán. Trong màn chướng khí dày đặc, chợt nghe tiếng thú gầm, một bầy chim bay ào lên, đảo mấy vòng bên trên đồng lửa. Có lẽ bầy chim này không chịu nổi chướng khí. Vài người dân tộc Di cầm trong tay cây sào dài, khi chim bay thấp thì đột nhiên phóng cây sào ra, đánh rơi hơn mười con chim. Nhưng sau đó thì bầy chim cũng cảnh giác, chúng tuy phải bay thấp xuống để tránh chướng khí, nhưng vừa thấy bóng sào đã bay vút lên cao nên người Di cũng chẳng làm gì được họ. Hai người Hán kia thì cười ha hả, mượn hai cây sào đứng dậy, chỉ thấy họ múa tít cây sào, bầy chim rơi xuống lả tả, chỉ trong chớp mắt đã có một đồng chim. Bầy chim hoảng hốt bay ào ra khỏi phạm vi của cây sào. Sau đó đại hán áo vàng phát

ra tiếng cười lạnh, một người đứng dậy nhặt lấy một hòn đá, cười nói: “Cần gì phải nhọc sức như thế, xem đây!” rồi y nhặt hòn đá, vung tay lên, chỉ thấy đá vụn bay ra, chim trên không trung rơi xuống đầm độp. Một người hán vội vàng buông cây sào, ôm quyền hỏi. Người áo vàng lại cười lạnh, nói với người kia rằng: “Kim Nhai, người không nhận ra ta nhưng ta nhận ra người, nghe nói trong phủ Bình Nam vương Thượng Chi Tín người rất được coi trọng, bằng hữu này chắc cũng là nhân vật có tài trong vương phủ đây”.

Người được gọi Kim Nhai nhìn y một hồi rồi đột nhiên nói: “Tiền bối có phải là Khuu Đông Lạc tiên sinh mười năm trước hình như tôi đã gặp ông ở Lịch thành, tiền bối ở đó chắc cũng đắc ý lắm?” Khuu Đông Lạc thấy y tự xưng là văn bối, sắc mặt giãn ra, nhưng vẫn tiến tới hỏi lớn: “Người từ chỗ Thương Trị Tín đến đây, mang theo vật gì gặp Ngô Tam Quế, lấy ra cho ta xem thử?” Kim Nhai đổi sắc mặt, nói: “Xin thứ cho văn bối không thể tuân theo điều này!” Khuu Đông Lạc cười hềnh hếch nói với ba người đi cùng: “Soát người!” ba người áo vàng nhảy bổ tới, Kim Nhai vung chưởng lên, nhắm vào người ở phía trước đánh ra một đòn Loan cung xạ điêu, người ấy lách người, Kim Nhai phóng vọt ra như tên bắn, ba người quát lớn xông lên bao vây. Đồng bọn của Kim Nhai vừa định ra tay tương trợ thì bị Khuu Đông Lạc ném một hòn đá trúng vào huyết đạo nên ngã ngựa xuống đất. Bọn người này xông vào nhau, người dân tộc Di vội vàng tháo chạy. Lăng Vị Phong cũng đứng lên, ngay lúc này bọn họ đã đánh sát đến bên người chàng. Ba đại hán áo vàng dũng mãnh lạ thường, bao vây Kim Nhai ba mặt, quyền chưởng đánh ra như mưa. Kim Nhai vừa chống đỡ vừa né tránh, lẩn vào trong đám người, đại hán áo vàng đi đầu quát lớn một tiếng, chém xéo ra một chưởng, Kim Nhai hạ người rút cổ, vết chưởng quét qua đầu y, tuy nhiên chưởng của đại hán ấy đánh vào người Lăng Vị Phong.

Lăng Vị Phong vốn không muốn để lộ thân phận nhưng đột nhiên bị đại hán áo vàng đánh một chưởng, vốn có thể dùng công phu thượng thừa ngự lực giải thể, chàng lách người qua, người ấy tựa như vỗ chưởng vào một khối bông, chẳng hề có chút lực nào, vết chưởng của y lướt qua ngực chàng, không kịp thu thế người chồm về phía trước, Kim Nhai đột nhiên bật dậy, tung cước đá một cú, quét tên áo vàng ra xa đến hai trượng.

Khuu Đông Lạc cả kinh, lúc này y không dám nghênh ngang nữa, vội vàng chạy tới neho mắt nhìn, thế rồi y trợn mắt cười ha hả nói: “Ta tưởng là ai, té ra là tên tiểu tử nhà ngươi”. Lăng Vị Phong ngạo mạn nói: “May mắn được gặp, mười sáu năm trước lãnh hai đao của ông, may mà vẫn chưa bị đâm chết!” Khuu Đông Lạc cả cười: “Người muốn tính nợ cũ, ta thì muốn tính nợ mới với ngươi! Hay, hay

lắm. Chúng ta đơn đả độc đấu một trận!”.

Lúc này một đại hán áo vàng cũng chỉ tay nói: “Khưu lão tiên bối, nữ đầu phỉ của miền Triết Nam cũng ở đây!” Khưu Đông Lạc trợn mắt, rồi lại cười rộ lên: “Hôm nay may mắn được gặp anh hùng!” y nghiêm mặt, nói với các đại hán: “Các người đối phó ả nha đầu, còn tên tiểu tử này để cho ta!” lúc này Kim Nhai cũng nhận ra Lăng Vị Phong, biết rằng người này chính là nhân vật thần kỳ tung hoành Tây Bắc mà trong võ lâm vẫn đồn. Còn Khưu Đông Lạc cũng là một người khét tiếng trên giang hồ, hai mươi năm trước y đột nhiên xuất hiện ở Giang Nam, không ai biết lai lịch của y, sau đó y đột nhiên biến mất, cũng không ai biết y đi về đâu. Hai người này đều khó ứng phó, y thấy thế nên vội vàng ôm quyền nói: “Khưu lão tiên bối, tôi và bọn chúng không phải cùng một giuộc!” Khưu Đông Lạc hừ một tiếng rồi nói: “Lát nữa sẽ tính chuyện với người, chỉ cần người không lo chuyện bao đồng, chúng ta vẫn có thể thương lượng”. Khưu Đông Lạc tự tin có thể đối phó nổi với Lăng Vị Phong nhưng lại không biết Lưu Úc Phương võ công thế nào, mà Kim Nhai cũng là một tay hảo thủ bởi vậy y cân nhắc nặng nhẹ, định hạ Lăng Vị Phong rồi tính tiếp.

Khưu Đông Lạc tính ra cũng rất có tiếng tăm, y là sư thúc của Ngạc Thân Vương Đa Thích, là đồng môn sư huynh đệ với Nữu Cô Lư, kẻ đã bị Dương Vân Thông giết chết năm xưa. Y là đệ tử của Phong tòi kiếm Tề Chân Quân phái Trường Bạch, xếp hàng thứ ba, võ công cao cường nhất, y vốn là người tộc Nữ Chân Mãn Châu, theo quân Thanh nhập quan, đổi thành tên người Hán, sau khi nhập quan thì vừa âm thầm lôi kéo hảo thủ giang hồ cho triều đình nhà Thanh vừa quan sát tình hình võ lâm, y không biết Dương Vân Thông đã chết, bởi vậy đuổi đến tận Thiên Sơn, định tìm Dương Vân Thông hỏi tội, lúc đó Lăng Vị Phong vừa đến Hồi Cương, võ công không cao nên bị trúng hai đao, sau đó nhờ Hối Minh Thiền Sư dùng công phu miên trường mới dọa y bỏ chạy. Nay y đến Vân Nam là vì theo đuổi Lăng Vị Phong! Ba đại hán áo vàng đi cùng Khưu Đông Lạc đều là vệ sĩ trong đại nội. Số là sau khi Sở Chiêu Nam chiến bại ở núi Ngũ Đài, trở về báo cáo, Khang Hy cũng nổi giận, nghĩ bụng nếu để một cao thủ như Lăng Vị Phong sống trên đời thì đúng là một mối đại họa, vì thế mới ra lệnh cho Khưu Đông Lạc dắt theo một trợ thủ đích thân đi tìm Lăng Vị Phong, lại phái hai vệ sĩ còn lại đến Côn Minh. Khưu Đông Lạc cùng tên trợ thủ đến Vân Cương, thấy trên vách đá có dòng chữ của Lưu Úc Phương viết cho Hàn Chí Bang, trong đó có câu “Mong tiếp tục đi về phía tây, cùng dựng nghiệp lớn,” Hàn Chí Bang không đọc được những dòng chữ này nhưng Khưu Đông Lạc đã thấy. Khưu Đông Lạc đoán được họ chắc chắn vào Côn Minh nên vội vàng đuổi theo, đến gần Côn Minh thì gặp hai vệ sĩ do Khang Hy phái đi, thế là cả bốn người kéo đến hồ Phủ Tiên vừa

vận chạm mặt Lăng Vị Phong!

Lần này Khuu Đông Lạc ra tay đúng là kẻ thù gặp mặt, Lăng Vị Phong rút kiếm phóng lên, vừa mới đi được hai bước thì chợt xoay người tay trái rút cây kiếm thép từ eo của Lưu Úc Phương ra, tay phải thì đưa thanh kiếm Du long cướp được của Sở Chiêu Nam nói: “Cô nương hãy sử dụng thanh này!” Lưu Úc Phương ngạc nhiên định hỏi thì Lăng Vị Phong đã phóng ra. Lưu Úc Phương hiểu ngay rằng đó là vì địch thủ quá cao cường nên chàng mới đưa thanh bảo kiếm cho mình hộ thân, trong lòng cảm động lắm, cứ cầm cây Du Long Kiếm đứng sững ở đấy, nước mắt ứa ra.

Lúc này Khuu Đông Lạc đã động thủ với Lăng Vị Phong, Khuu Đông Lạc tay trái múa đao, tay phải cầm kiếm, trên hai tay của y có hai món binh khí khác nhau, đây là loại công phu khó học nhất trong võ lâm. Nhất là đao và kiếm rất giống nhau, những chiêu số rất ảo diệu, tựa như giống mà thật ra là khác nhau. Tục ngữ có nói: “Một lúc khó làm hai việc,” hai tay sử dụng hai món binh khí cũng giống như có một người tay phải cầm bút viết, tay trái cầm kim may. Nhưng Khuu Đông Lạc tay trái dùng đao, tay phải dùng kiếm khi thi triển rất ảo diệu, không những chẳng có sơ hở mà vả lại nhìn từ bề ngoài chiêu số của hai tay rất giống nhau nhưng lại hư hư thực thực, biến hóa vô cùng. Dù Thiên Sơn Kiếm Pháp của Lăng Vị Phong độc bộ võ lâm nhưng mười chiêu đầu vẫn cảm thấy khó ứng phó lọt xuống thế hạ phong.

Khi đánh xong hơn mười chiêu, Lăng Vị Phong đã nhận ra lối đánh của Khuu Đông Lạc, chàng đột nhiên thay đổi kiếm chiêu, triển khai chiêu số tinh kỳ Miên lý tàng châm, người chàng lướt như cơn gió, kiếm pháp sử dụng cả hư lẫn thực, kiếm đến là thân đến, mỗi chiêu đều ẩn chứa mấy biến hóa. Phong lôi đao kiếm của Khuu Đông Lạc biến hóa cũng rất phức tạp, mà kiếm pháp của Lăng Vị Phong càng thần kỳ khó đoán hơn. Hai người càng đánh càng gấp, càng đánh càng mạnh, người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy ánh đao kiếm khí, bóng người thấp thoáng, không thể nhận ra ai mạnh ai yếu, ai hơn ai thua!

Khuu Đông Lạc nằm mơ cũng không ngờ rằng kiếm pháp của Lăng Vị Phong lại thần kỳ đến thế. Y chợt thấy Lưu Úc Phương tiến tới từng bước, mắt nhìn kỹ cuộc đấu tựa như rất quan tâm, y đột nhiên nảy ra một ý, quát lớn: “Các người hãy bắt con giặc cái này lại!”

Trong ba tên vệ sĩ đang bao vây có một kẻ tên Trương Đầu sử dụng một cây xích đồng đao, một tên tên gọi Bành Côn Lâm, sử dụng một cây bạch tích can tử dài bảy thước bốn tấc, loại binh khí này có thể dùng như thương, cũng có thể dùng như trường côn. Tên còn lại tên gọi Hắc Kế Minh, tay cầm một đôi suy trảo,

y là kẻ lợi hại nhất. Bành Côn Lâm đánh cây tích can tử đến trước, bị Lưu Úc Phương giơ kiếm chặn lại, cây tích can tử bị chặt thành hai đoạn, Bành Côn Lâm vội vàng thối lui, kêu lên: “Ả giặc cái sử dụng bảo kiếm!” Hắc Kế Minh không nói một lời, vung hai tay ra, một đôi phi trảo bay vù vù đến trước mặt Lưu Úc Phương. Lưu Úc Phương vung kiếm thành một vòng tròn, toan chặt đứt sợi phi trảo, nào ngờ Hắc Kế Minh rất xảo quyệt, Lưu Úc Phương vừa phát ra kiếm chiêu, đôi phi trảo của y chợt quét xuống hạ bàn, khi Lưu Úc Phương trở kiếm chém xuống thì đôi phi trảo của y lại vòng qua hai bên sườn của nàng. Đôi phi trảo trong tay của y bay lượn tựa như một món ám khí, Lưu Úc Phương phải nhờ vào thanh bảo kiếm tránh trái né phải thế nhưng vẫn lúng túng.

Bành Côn Lâm và Trương Đầu thấy thế thì nhảy bổ vào từ hai bên. Lúc này Bành Côn Lâm đã biết sợ, y múa tít nửa cây côn tử còn lại, phối hợp tấn công với đôi phi trảo, chỉ là không dám chạm với bảo kiếm của nàng, cây xích đồng đao của Trương Đầu thì lại nặng nề vô cùng, mỗi khi bị kiếm chạm vào thì bị mẻ một miếng chứ không bị gãy. Phi trảo tấn công từ xa, cây xích đồng đao tấn công ở gần, cây tích can đánh một bên, cả ba món binh khí với ba lối đánh khác nhau cùng tấn công Lưu Úc Phương. Lưu Úc Phương ứng phó rất khó khăn, may mà nàng có cây Du Long Kiếm nên kẻ địch cũng không dám liều tiến tới.

Lúc này khói mù dần giảm, trời sáng trở lại, bầy chim hoảng hốt bay vút lên, lượn mấy vòng trên không trung, thấy trời vừa sáng thì vỗ cánh bay mất tựa như trận ác đấu còn đáng sợ hơn cả chướng khí.

Lăng Vị Phong vừa chiếm được thượng phong, đang từng bên át tới thì chợt nghe Lưu Úc Phương đã ra tay, chàng nghe tiếng binh khí chạm nhau thì biết nàng bị vây công, trong lòng thầm kêu không xong. Chàng đưa mắt liếc nhìn qua chỉ thấy Lưu Úc Phương múa tít cây kiếm đến gió mưa không lọt nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ chứ không thể trả đòn. Lăng Vị Phong vừa lo lắng thì lập tức để lộ sơ hở, Khưu Đông Lạc lại tấn công gấp vào, chuyển khách thành chủ, lại chiếm được thượng phong. Lăng Vị Phong hiểu rằng tốc quyết không phải là cách, chàng vội vàng thu nhiếp tinh thần, vừa nghênh địch vừa lần lần dích về phía Lưu Úc Phương.

Thời gian kéo dài, Lưu Úc Phương càng lúc càng khó khăn, nàng đã toát mồ hôi trán, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, tim đập mạnh, kiếm chiêu phát ra đều bị kìm chế, không thể thu phát tùy ý. Đang nguy cấp thì trái phi trảo của Hắc Kế Minh từ trên đầu chụp xuống, Lưu Úc Phương xử ra một chiêu Cử Hỏa Thiêu Thiên, xĩa mũi kiếm lên trên, cây tích can tử của Bành Côn Lâm đâm tới trước ngực, Lưu Úc Phương không đổi chiêu thế, chém hất thân kiếm ra ngoài, Bành

Côn Lâm đột nhiên rút cây tích can tử về để cây xích đồng dao của Trương Đầu đâm vào trước ngực nàng. Lưu Úc Phương chẳng thể nào gạt đỡ, đành phải chạm với cây xích đồng dao, thanh kiếm lại chém mẻ một miếng trên cây đao, nàng chưa rút ra thì cái phi trảo đã chụp xuống đầu, Lưu Úc Phương chẳng thể nào chống đỡ, trong khoảnh khắc nguy cấp, chợt nghe Hắc Kế Minh kêu ồ một tiếng, cái phi trảo đột nhiên bay lướt ra ngoài. Hắc Kế Minh đột nhiên rút phi trảo về, cả giận quát: “Cao nhân phương nào sao không ra ban dạy mà lấp ló đánh lén?” quát vừa dứt lời thì chợt nghe một thiếu niên lên tiếng: “Ba người các người vây đánh một cô nương đâu có phải là anh hùng”. Hắc Kế Minh đột nhiên phóng về phía phát ra tiếng hai cây phi chùy, thiếu niên ấy cười lạnh một tiếng, lại nghe hai tiếng soạt soạt vang lên trên không trung, hai cây phi chùy, chạm vào nhau rơi xuống đất. Lưu Úc Phương lúc này mới nhìn rõ ám khí của chàng thiếu niên trông giống như một con bướm bướm lướt gió bay tới, cây phi chùy đầu tiên của Hắc Kế Minh bị ám khí chạm trúng bay ngược về, chạm phải cây phi chùy thứ hai. Lưu Úc Phương nhận ra đó chính là ám khí hồ điệp tiêu của nhà họ Đường ở Tứ Xuyên, nàng thầm lấy làm lạ, chàng thiếu niên này trẻ tuổi như thế mà đã biết sử dụng loại ám khí này.

Hắc Kế Minh xưng hùng võ lâm nhờ phi trảo và phi chùy, thấy thế thì vừa kinh vừa giận. Bởi vì phi chùy của y là loại nặng nề nhất trong ám khí, thế mà giờ đây lại bị một mảnh hồ điệp tiêu nhỏ bé bắn ngược trở lại, công lực của thiếu niên này đúng là ghê gớm. Y tuy nổi giận nhưng không dám khinh địch, thế rồi phóng hai cái phi trảo ra, một cái dùng hộ thân một cái nghênh địch.

Bình khí của chàng thiếu niên rất kỳ lạ, đó là hai cái chùy lưu tinh có hai sợi dây, ở đầu có một trái cầu sắt, khi không dùng thì buộc ở eo, khi dùng thì vung tay ném ra, cũng là loại bình khí có thể quăng ném như phi trảo. Hai người này đứng cách nhau năm sáu trượng, khi giao thủ phi chùy và phi trảo chạm nhau choang choang trên không trung, bốn sợi dây như bốn con rồng bay lượn, trông rất đẹp mắt. Chỉ thấy phi chùy và phi trảo chạm nhau bắn lửa tung tóe.

Lưu Úc Phương bớt được một địch thủ, tinh thần phấn chấn, cây Du Long Kiếm điểm tới như linh xà phun nọc, ánh hàn quang loang loáng, khí lạnh căm căm, ép Trương Đầu và Bành Côn Lâm thối lui từng bước. Chỉ trong khoảnh khắc, chợt nghe một tiếng choang vang lên, nửa cây tích can còn lại của Bành Côn Lâm lại bị chặt gãy.

Lúc này Lăng Vị Phong và Khưu Đông Lạc đã đánh nhau rất hăng, Lăng Vị Phong thấy Lưu Úc Phương đã thoát hiểm, chẳng còn lo lắng, cây kiếm thép triển khai mạnh mẽ, lúc thì mềm mại như cành liễu, lúc thì dữ dội như sóng dồi. Lôi

phong đao kiếm của Khuu Đông Lạc tuy đầy đủ kinh lực, biến hóa phức tạp nhưng đều bị Lăng Vị Phong nhẹ nhàng hóa giải, khi phòng thủ lại bị Lăng Vị Phong ép tới, cả hai món binh khí đều bị một cây kiếm của Lăng Vị Phong khắc chế. Đến lúc gây cản, chợt nghe Lăng Vị Phong quát lớn một tiếng, hất qua một kiếm, cây đao trên tay trái của Khuu Đông Lạc vượt ra khỏi tay, Lăng Vị Phong phóng vút lên như điện xẹt, giơ kiếm vạch vào mặt của Khuu Đông Lạc, rồi lại xoáy sang bên phải, cắt đứt tay trái của Khuu Đông Lạc, quát lớn: “Đao này trả cả vốn lẫn lời!” Lăng Vị Phong nói xong thì cười ha hả, cũng chẳng ép tới nữa.

Khuu Đông Lạc co giò vừa chạy vừa kêu lớn: “Rút lui!” lúc đó y còn phóng một mảnh phi hoàng thạch về phía thiếu niên đang đánh với Hắc Kế Minh, kêu lên: “Lão Hắc, rút lui!” Lăng Vị Phong thấy y chỉ gọi Hắc Kế Minh thì nổi lòng nghi ngờ, vung thanh kiếm chặn lại, Hắc Kế Minh quả nhiên cũng rút phi chùy về bỏ chạy, bị Lăng Vị Phong chặn lại, Hắc Kế Minh vung hai tay lên, hai cái phi trảo đánh về phía Lăng Vị Phong, Lăng Vị Phong chẳng thèm né tránh, đợi phi trảo đến gần mình thì vung thanh kiếm lên, bị một cái phi trảo cuộn vào. Lăng Vị Phong lui người ra phía sau hạ xuống, Hắc Kế Minh bị kéo về phía trước mấy bước. Lúc này cái phi trảo thứ hai cũng đã chụp tới nhanh như điện chớp, Lăng Vị Phong nghiêng mặt qua, tránh cái phi trảo, tay trái vung lên chụp vào sợi dây, quát lớn: “Lên!” rồi tay trái dùng lực phát lên, tay phải đẩy kiếm ra ngoài, Hắc Kế Minh không kịp đề phòng, bị Lưu Vĩnh Phúc ném lên không trung!

Hắc Kế Minh lơ lửng trên không trung, tuy bại nhưng không loạn, y lộn người một cái hạ xuống đất, lại vung tay ném ra ba cây phi chùy về phía Lăng Vị Phong, Lăng Vị Phong dùng phi trảo làm binh khí giơ lên đón lấy phi chùy, ba cây phi chùy đều bị chấn động bay lên không trung rơi tõm xuống hồ nước.

Khi Lăng Vị Phong chặn Hắc Kế Minh, Lưu Úc Phương một mình đánh với Bành Côn Lâm, Trương Đẩu cũng chiếm được thượng phong. Trương Đẩu ỷ thanh đao nặng nề, y xoáy lưỡi đao sử ra một chiêu Thiết ngư canh địa, chém xéo ra hai đao, đó rõ ràng là tấn công nhưng thực ra là để rút lui. Lưu Úc Phương cười lạnh, cây Du Long Kiếm đột nhiên rút về phía sau để cho kẻ địch đánh tới, rồi nàng chồm người về phía trước chặt vào cổ tay của kẻ địch. Trương Đẩu đã đâm sâu tới, đang định xoay người, chưa kịp giơ đao lên thì một cánh tay đã bị Du Long Kiếm chặt đứt, y đau đớn kêu rú lên, máu tươi phun ra, Bành Côn Lâm vội xoay người bỏ chạy thì chạm phải thư sinh thiếu niên, hai trái lưu tinh chùy từ trên đầu bổ xuống kết liễu y!

Hắc Kế Minh tiếp tục chạy, Lăng Vị Phong quát lớn: “Chạy đi đâu cho thoát!” rồi một luồng kim quang bay xẹt ra, Hắc Kế Minh không quay đầu lại, trở

tay ném ra một cây phi chùy tính đánh rơi ám khí của Lăng Vị Phong. Không ngờ ám khí của chàng có kinh đạo ghê người, một vật tựa như tên mà chẳng phải tên chạm với cái phi chùy, cắm sâu vào trong cây phi chùy, cây phi chùy bắn ngược trở lại, Hắc Kế Minh nghe có tiếng gió lướt sau lưng, né tránh không kịp nữa, vai đã bị đâm thủng lỗ lớn!

Lúc này Lưu Úc Phương vội chạy tới. Hắc Kế Minh định rút phi chùy nghênh địch. Lưu Úc Phương quát lên một tiếng lạnh lùng: “Xem ám khí!” rồi nàng vung tay, một vật như tấm lưới đen kịt phủ xuống đầu của y, Lưu Úc Phương rút tay, món ám khí Cẩm Vân Đầu của nàng thít chặt, kéo Hắc Kế Minh qua, nàng vung cây Du Long Kiếm toan chém xuống. Lăng Vị Phong đã lướt tới, chụp cổ tay của Lưu Úc Phương, nói: “Khoan đã!” Lưu Úc Phương chưng hửng, tháo Cẩm Vân Đầu ra, Lăng Vị Phong thò tay lấy trên người y một bức thư, trên thư đề: “An Tây tướng quân Lý”. Lăng Vị Phong xem qua bức thư rồi cười lạnh, gấp bức thư lại nói: “Giờ có thể xử lý tên này!” rồi chàng vung tay tóm lấy Hắc Kế Minh ném xuống hồ nước!

Sương mù đã tản, chướng khí đã tan, sau một hồi ác đấu thì u cốc trở lại tĩnh mịch, người dân tộc Di đều hoảng sợ đến nỗi trợn mắt há mồm đứng từ xa nhìn tới với ánh mắt kinh hoàng. Thiếu niên thư sinh bước tới, dùng tiếng Di nói với bọn họ rằng những kẻ lúc này toàn là người xấu, bảo bọn họ đừng sợ.

Lúc này Kim Nhai cũng run như cây sậy, vái dài Lăng Vị Phong nói: “Tôi chẳng cùng đường với bọn chúng, ngài đừng giết tôi!” Lăng Vị Phong cười rằng: “Ta biết ngươi không phải cùng đường với bọn chúng, ngươi có phải là sứ giả của Bình Nam vương không?” Kim Nhai gật đầu nói phải. Lăng Vị Phong cười nói: “Ta biết ngươi cũng chỉ là một con dơi!” ý muốn nói rằng y là kẻ thấy gió bẻ đà. Kim Nhai nghe thế thì lúng túng. Lăng Vị Phong cười hì hì: “Ta cũng muốn xem thử ngươi đem theo thứ gì!” rồi chàng chậm rãi bước tới.

Kim Nhai thấy võ công của Lăng Vị Phong còn hơn cả Khưu Đông Lạc, biết có muốn chạy cũng khó thoát, thế là hoảng sợ đến tái mặt, thối lui từng bước. Đang lúc đó chợt nghe u cốc vang lên tiếng chuông lạnh lùng, tiếp theo là tiếng vó ngựa từ xa vọng tới, chàng thiếu niên thư sinh gọi Lăng Vị Phong: “Khoan hãy xử lý gã này, y cũng chỉ là hạng nhãi nhép”. Lăng Vị Phong mỉm cười quay đầu lại: “Nể mặt của huynh, tôi sẽ không ra tay”. Nói xong thì bước tới thiếu niên ấy.

Lăng Vị Phong chưa kịp lên tiếng thì chàng ta đã bước lên giờ cây phi chùy, trên cây phi chùy vẫn còn cắm một vật trông giống như một mũi tên, nói: “Đây là ám khí của huynh!” rồi cười ha hả: “Huynh hãy khoan nói tên, để tôi đoán thử xem, dựa vào cái ám khí này, tôi đoán huynh chính là Thiên Sơn Thần Mãng!”.

Lăng Vị Phong thấy y nói được ám khí của mình thì cũng thất kinh, thầm nhủ: “Nhà ngươi trẻ tuổi mà hiểu biết rộng rãi!” chàng quay sang hỏi tên của thiếu niên, thiếu niên cười rằng: “Ở phía xa hình như có quân mã, chờ gặp bọn chúng, chúng ta sẽ nói kỹ hơn!”.

Lăng Vị Phong thấy chàng ta rất hảo sảng, tựa như không có gì e dè. Lăng Vị Phong là kẻ già dặn giang hồ, chàng cũng không hỏi, đang định nói thì u cốc có một đám người ngựa xông ra, kẻ đi đầu cầm một cây cờ lớn trên có đề mấy chữ “Bình Tây Vương phủ,” kị binh trên ngựa đều che mặt, chắc là vừa gặp phải chướng khí.

Kim Nhai vừa thấy toán người ngựa ấy thì cả mừng, vội vàng gọi đồng bọn chạy lên đón, kêu lớn: “Sứ giả Bình Nam vương bái kiến Bình Tây Vương!” võ quan trên ngựa nhìn thấy thế thì khế gật đầu, dặn cho hai tên tì tướng đến đón Kim Nhai, còn y thì vội ngựa chạy vòng quanh hồ, đưa mắt nhìn khắp nơi. Đột nhiên y nhảy xuống ngựa vái dài thư sinh trẻ tuổi, cung kính nói: “Bình Tây Vương biết hôm nay ngài đến, ra lệnh cho tì tướng ra ngoài ba trăm dặm nghênh đón!” đội người ngựa lập tức khua chuông gióng trống, người ấy vừa nói ra Lăng Vị Phong cũng không khỏi cả kinh.

Thiếu niên hờ hững mỉm cười: “Cần gì phải nhiều lễ như thế!” lúc này có hai tên nha tướng dắt một con ngựa trắng xuống, nói: “Xin mời Lý công tử lên ngựa”. Thư sinh ấy nhìn Lăng Vị Phong và Lưu Úc Phương, phẩy tay nói: “Các người hãy cho ta mượn hai con ngựa, họ là bằng hữu của ta”. Tuy y nói với tên võ quan trên ngựa nhưng mắt thì nhìn Lăng Vị Phong, ánh mắt tỏ vẻ chờ đợi.

Lăng Vị Phong nhìn Lưu Úc Phương rồi khẳng khái nói: “Được!” rồi chàng phóng lên lưng ngựa, tên nha tướng đã chỉnh xong dây cương, trao roi ngựa cho chàng. Kim Nhai cũng mượn hai con ngựa nhưng không được bọn chúng tôn kính bằng Lăng Vị Phong. Kim Nhai vừa lúng túng vừa lấy làm lạ, thầm nhủ: “Mình là sứ giả của Bình Nam vương, Bình Nam vương là phiên vương cũng như Ngô Tam Quế, y lại có việc cần đến mình, sao đám người này hình như không phải đến đón mình mà chỉ đón thiếu niên thư sinh. Chẳng lẽ thân phận của thiếu niên thư sinh này còn cao hơn cả mình?” y không vui trong bụng, trên suốt quãng đường chẳng nói lời nào.

Tốp ngựa phóng nhanh, đến hoàng hôn thì đã đến Côn Minh, viên võ quan dắt họ đến phủ Bình Tây Vương nghỉ ngơi, vương phủ được xây dựng dựa theo thế núi, chỉ thấy lầu các trùng điệp, hành lang quanh co trông rất rộng rãi. Viên tổng quản của vương phủ sắp xếp cho Lăng Vị Phong và thiếu niên thư sinh ở một nơi, Lưu Úc Phương thì do nữ quan trong vương phủ hầu hạ, Kim Nhai thì

được đưa đến một nơi khác.

Thư sinh ấy vào trong vương phủ tựa như rất hồ hững, ăn uống tắm rửa xong thì đã ngủ. Lăng Vị Phong cũng không đoán được y là kẻ nào.

Ngày thứ hai và ngày thứ ba, người trong vương phủ cùng đại tướng của Ngô Tam Quế đưa họ đi chơi ở các danh thắng của Côn Minh. Thiếu niên ấy vừa đi vừa chỉ trở, đàm luận binh pháp, ở mỗi nơi đều nói sách lược công thủ, bọn võ quan nghe thế đều gật đầu. Lăng Vị Phong nghĩ bụng, thiếu niên tuy là dị nhân nhưng hình như cũng quá phô trương, chàng không biết rằng thiếu niên ấy là có dụng ý khác, bởi vì chàng ta vào chốn hiểm nghèo nên cố ý nói đến chuyện binh pháp để gõ núi dọa hổ.

Chiều ngày thứ ba, tổng quản của vương phủ đột nhiên đến bảo rằng Bình Tây Vương Ngô Tam Quế bày tiệc đãi khách, thiếu niên thư sinh và Lăng Vị Phong, Lưu Úc Phương, Kim Nhai cũng đều được mời, bọn Lăng Vị Phong mang theo binh khí, người trong vương phủ thấy họ đem theo đao kiếm thì cũng không dám cản trở.

Bàn tiệc được bày trong đại đường của vương phủ, vách tường xung quanh đều được lót bằng gỗ đàn hương, ở dưới đường toàn là thân binh mặc giáp, trên đường thì có đại tướng và cận thần của Ngô Tam Quế. Ngoài ra còn có đội ca múa biểu diễn. Thiếu niên thư sinh ngẩng đầu bước vào, không thấy Ngô Tam Quế mà chỉ thấy một viên tướng lưng hổ eo gấu thay Ngô Tam Quế khoản đãi khách quý. Thiếu niên thư sinh khẽ nói với Lăng Vị Phong: “Đây có phải hộ tướng của Ngô Tam Quế tên gọi Bảo Trụ hay không?”.

Bảo Trụ vừa thấy họ tiến vào thì lập tức mời lên ghế trên, có một võ sĩ bước tới rót rượu. Võ sĩ rót rượu này hơi quái lạ, chỉ thấy y rót đầy chén rượu thì đặt tay xuống, những chén rượu ăn sâu vào trong bàn.

Bảo Trụ đưa tay nói: “Xin mời”. Rồi y cầm mép chén rượu rút nhẹ lên, rượu chẳng hề sánh ra, y đã uống cạn. Thư sinh thiếu niên mỉm cười, dùng thiếu niên giữa xoay mép chén rượu, chén rượu đột nhiên bật lên, thiếu niên ngoạm một cái, giữ chặt chén rượu, cũng uống cạn, rượu chẳng rơi ra một giọt. Đến lượt Lăng Vị Phong và Lưu Úc Phương, Lăng Vị Phong liếc mắt thấy Lưu Úc Phương nhíu mày, lòng thầm nhủ: “Lưu Úc Phương tuy giỏi kiếm thuật nhưng không có công lực nội gia như thế này”. Khi chàng đang trầm ngâm thì thấy Bảo Trụ tỏ vẻ ngông nghênh, thúc giục Lăng Vị Phong: “Xin mời tráng sĩ cũng cạn chén!”.

Lăng Vị Phong nhíu mày, đưa mắt nhìn xung quanh, hai tay chàng đề lên bàn vỗ nhẹ một cái, nói: “Xin mời mọi người cũng cạn chén!” đột nhiên chén rượu

bị ẩn sâu trong mặt bàn nảy lên, Lăng Vị Phong, Lưu Úc Phương và Kim Nhai đều đưa tay ra cầm chén rượu uống cạn, những người còn lại thì đều thất kinh, không dám tiếp, mấy chén rượu rơi xuống bàn vỡ loảng xoảng.

Bảo Trụ biến sắc, cười ha hả nói: “Khoan đã, khoan đã! Hãy thay bằng chén uống rượu khác”. Y giấu chén uống rượu trong hai ống tay, y vung hai ống tay áo lên, một bộ mười cái chén uống rượu bay ra trong sâu vào vách tường cách đó mấy trượng. Những chén rượu này đều được làm bằng sắt thép, thủ pháp phóng ly rượu này chính là công phu đánh ám khí thượng thừa.

Trên bàn tiệc đã được thay bộ đồ uống rượu khác, Bảo Trụ đích thân rót rượu cho mọi người, khi đưa cho Lăng Vị Phong, y dùng tay vỗ một cái, rượu trong chén bay thẳng lên, Lăng Vị Phong dùng chưởng lực từ xa đẩy tới, rượu lại lui trở về, chàng đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy uống cạn rồi cười nói: “Đa tạ tướng quân ban rượu!”.

Bảo Trụ lúng túng cười khan mấy tiếng, nói với thư sinh thiếu niên: “Người tùy tùng này có công phu giỏi lắm!” thư sinh thiếu niên hơi ngạc nhiên, đang định nói rõ thân phận của Lăng Vị Phong, Lăng Vị Phong đã nháy mắt ngăn lại, nói: “Tôi chỉ là kẻ nhà quê, làm sao có thể bằng tướng quân”.

Rượu được ba tuần, Bảo Trụ giơ tay nói: “Bình Tây Vương có việc, lát nữa mới đến, trước tiên xin mời các vị nghe ca xem múa”. Y vỗ tay, dưới đường xuất hiện hai nam hai nữ chia thành hai đôi vừa hát vừa múa.

Tiếng ca vang lên như mây bay, điệu múa trông như rồng lượn. Họ càng múa càng nhanh, càng hát càng cao. Chàng thiếu niên thư sinh vỗ tay khen: “Hay lắm!” khen chưa dứt lời, hai đôi nam nữ ấy hát đến câu: “Ngựa chạy nhanh hơn lừa! Cung như sấm khải dây đàn”.

Họ múa nhanh như bay, hai tay làm ra vẻ như đang kéo cung ra ngoài, bên trái cái bàn của Lăng Vị Phong có mấy ngọn đèn mỡ trâu, ánh lửa đột nhiên lập lòe tựa như sắp tắt, bọn họ xoay người, hai tay chấp lại từ xa phát chưởng về phía Lăng Vị Phong, chưởng phong dồn tới. Tuy Lăng Vị Phong cách họ một cái bàn nhưng vẫn có thể cảm nhận được.

Lăng Vị Phong vẫn ngồi yên, chợt thấy ngọn đèn trên bàn bị chưởng phong quạt tới lập lòe, chàng hơi lách người, vận chưởng đánh về phía ấy, ngọn lửa đang nghiêng về phía Lăng Vị Phong, bị hai luồng chưởng phong dồn vào thì lập tức dựng đứng lên. Lăng Vị Phong mỉm cười với Bảo Trụ: “Ca múa đang hay, làm sao có thể để đèn tắt?” hai đôi nam nữ mà Bảo Trụ đã chọn vốn là những cao thủ đánh Phách không chưởng, bọn chúng mượn danh ca múa để lòe võ nghệ. Giờ

đây âm thầm tỉ thí, hợp chưởng lực của bốn người mới chống nổi Lăng Vị Phong, bởi vậy Bảo Trụ thấy ngượng ngùng lắm, nhưng nghe Lăng Vị Phong nói như thế thì cười ha hả: “Tráng sĩ nói rất hợp ý ta, bảo bọn chúng ngừng lại”. Rồi y phất tay, hai đôi nam nữ ngừng ca ngừng hát lặng lẽ lui.

Bảo Trụ chẳng làm khó nổi thiếu niên thư sinh và Lăng Vị Phong thì thấy không vui. Một võ quan ngồi cùng bàn đứng dậy nói với Bảo Trụ: “Mọi người đang vui, ti chức cũng muốn múa kiếm góp vui. Từ lâu đã nghe Lý công tử kiếm thuật tinh thâm, xin được chỉ bảo thêm”. Thư sinh thiếu niên chỉ mỉm cười, chẳng đáp lời. Bảo Trụ nói: “Người hãy múa trước, không lo Lý công tử chẳng chịu ban dạy!” Bảo Trụ biết thân phận của thiếu niên thư sinh, chắc chắn sẽ chẳng thể nào múa kiếm với một võ quan dưới trướng của mình, bởi vậy cố ý một xướng một hòa để buộc chàng ta ra tay.

Võ quan này tên gọi Phạm Tân, cùng với Sở Chiêu Nam và Trương Thiên Mông gọi là Vương phủ tam kiệt, y có học được Ma vân kiếm của Nam phái, lúc này sải bước ra, hai tay cung về phía thiếu niên thư sinh, nói: “Thứ tội!” rồi tay phải rút kiếm ra khỏi bao đánh một vòng tròn, tay trái nắm kiếm quyết, vận kiếm như gió, càng múa càng nhanh, lúc thì phóng vọt người lên cao, lúc thì áp sát người xuống đất, kiếm khí lạnh lẽo, ánh kiếm chói mắt, càng múa càng gần. Bảo Trụ đắc ý dương dương, nói với thư sinh rằng: “Lý công tử, kiếm thuật của kẻ này thế nào?”.

Thiếu niên thư sinh mỉm cười, chưa kịp đáp, Lăng Vị Phong đã đứng phắt dậy, nói: “Múa một người đâu hay bằng hai người múa!” chàng lấy thân phận kẻ tùy tùng của Lý công tử, không đợi Bảo Trụ gật đầu đã bước ra.

Lăng Vị Phong vừa bước ra, Phạm Tân lập tức thu kiếm về, trợn mắt nhìn Lăng Vị Phong, nói: “Xin mời!” Lăng Vị Phong chẳng nói lời nào, rút soạt thanh Du Long Kiếm ra. Phạm Tân và Sở Chiêu Nam rất thân thiết nhau, y vừa nhìn thì đã nhận ra đó là thanh kiếm của Sở Chiêu Nam, mặt biến sắc quát: “Người lấy ở đâu ra thanh kiếm này?” Lăng Vị Phong hờ hững nói: “Có một tên họ Sở, tự xưng kiếm thuật vô địch, ta đã thử với y, té ra chỉ là một kẻ tầm thường. Song thanh kiếm của y rất tốt, ta không khách sáo nên giữ lấy, bởi vậy ta cũng tha mạng cho y. Người xem, thanh kiếm này còn tốt đấy chứ?” nói xong rồi ném tới, tựa như ném một món đồ chơi.

Phạm Tân chẳng nói một lời. Y biết kiếm thuật của mình chẳng tinh diệu bằng Sở Chiêu Nam, kiếm của Sở Chiêu Nam đã bị người ta đoạt, y làm sao địch nổi? Lúc này y tiến thoái lưỡng nan, một lúc sau vẫn không nói ra lời, Lăng Vị Phong mỉm cười, dứt kiếm vào bao, nói: “Đây là thanh bảo kiếm, thủ thắng nhờ

binh khí chẳng hay ho gì, ta sẽ dùng đôi chưởng tiếp vài chiêu của các hạ!” nói rồi cung tay, liền miệng nói “Xin mời”.

Phạm Tân bị Lăng Vị Phong dọa, nghĩ bụng Sở Chiêu Nam không dám lấy đôi chưởng tiếp thanh kiếm của mình, người này dù có giỏi hơn Sở Chiêu Nam nhưng Ma vân kiếm pháp cũng chẳng phải đồ bỏ, thế là vùng thanh kiếm lên nói: “Người dùng đôi chưởng tỉ thí kiếm pháp của ta, thật là cao minh. Chỉ có điều kiếm bén vô tình, nếu tử thương thì làm thế nào?” y vừa nói vừa nhìn Bảo Trụ và thiếu niên thư sinh.

Lăng Vị Phong cười ha hả: “Nếu có tử thương thì đó là do ý trời. Chúng ta đã nói trước, chẳng ai trách được ai. Người cứ mặc ra chiêu, chỉ e rằng thanh kiếm của người tuy bén nhưng cũng không dễ đâm nổi đôi chưởng của ta”. Khi chàng đang nói thì mắt nhìn y trừng trừng.

Bảo Trụ bị Lăng Vị Phong khích đến nổi không kìm được nữa, nghĩ bụng người không dễ dàng mạo phạm thiếu niên thư sinh nhưng nếu hạ khí thế của Lăng Vị Phong thì cũng làm mất mặt chàng, thế rồi mới nên dặn: “Phạm Tân, người đã gặp bậc cao minh thì phải nên lãnh giáo, học thêm vài chiêu ba thức. Trong võ lâm ẩn chứng võ công với nhau là chuyện bình thường, dù có ngộ thương, Lý công tử làm sao có thể trách người?” nói xong thì quay sang thiếu niên thư sinh cười rằng: “Lý công tử, tôi nói có sai không?” Thiếu niên thư sinh thấy Phạm Tân lúc nãy ra tay bất phàm, rất lo lắng cho Lăng Vị Phong, chỉ vì Lăng Vị Phong đã nói trước nên chỉ đành gật đầu.

Phạm Tân thấy Bảo Trụ ra mặt, trong lòng cả mừng, đánh tới một chiêu Bạch hồng quán nhật, đâm thẳng vào cổ họng của Lăng Vị Phong. Lăng Vị Phong phất hai chưởng, tay phải đè vào chui kiếm, tay trái đánh một chiêu Tà quả đơn tiên, chém xéo vào mạch môn của Phạm Tân. Phạm Tân cũng rất lạnh lẽ, chân trái lướt một cái, mũi kiếm đánh lệch qua, ánh hàn quang lướt tới, chém soạt vào vai của Lăng Vị Phong. Lăng Vị Phong hú dài đôi chưởng triển khai, mũi kiếm lướt qua trước ngực chàng, chàng đột nhiên lao bổ về phía trước, hai chưởng vỗ bốp xuống, vai của Phạm Tân đã trúng một chưởng.

Chưởng này chàng chỉ dùng ba thành lực đạo, Phạm Tân cảm thấy đau nhói! Y toan tung người ra phía sau né tránh. Lăng Vị Phong đã cười rằng: “Đã nhường!” Phạm Tân nghiêng rằng cố chịu đựng, chẳng kêu một tiếng, chàng lại tiếp tục đánh tới, kiếm nào cũng đâm vào chỗ yếu hại của đối phương. Lăng Vị Phong thấy y vô lễ thì cả giận, triển khai tự quyết chữ “tiệt” trong Thiên Sơn chưởng pháp. Chàng luồn lách trong làn kiếm quang áp sát tới, tay trái điểm thẳng vào huyệt khổng môn bên trái của Phạm Tân. Phạm Tân không ngờ kẻ

địch lại nhanh nhẹn đến thế, y chỉ đành rút lui. Y tưởng rằng lui đã nhanh, nào ngờ Lăng Vị Phong tiến càng nhanh hơn, chưởng phải chàng luồn xuống bên trái, vỗ bốp vào Đan Điền của Phạm Tân, Phạm Tân phóng vọt người lên, cây kiếm cũng rơi xuống đất. Lăng Vị Phong tiếp lấy thanh kiếm, còn Phạm Tân cũng có người nhảy ra đỡ.

Lăng Vị Phong tiếp lấy thanh kiếm, cười hì hì ném lên rồi rút phắt thanh Du Long Kiếm đưa ra đón lấy, cây kiếm của Phạm Tân bị gãy làm đôi, chàng quay trở về chỗ ngồi.

Lúc này võ sĩ dưới trướng Ngô Tam Quế đều nổi giận, trong nhất thời có bảy tám người nhảy ra trước mặt Lăng Vị Phong, nói: “Tráng sĩ này đã thắng được Phạm Tân, chúng tôi chẳng còn lời gì. Nhưng thanh kiếm là của giáo đầu Sở Chiêu Nam, y cướp thanh kiếm đến đây quấy rối. Đã thắng được người ta mà còn chặt gãy cả binh khí, bọn chúng tôi cũng muốn thỉnh giáo!” đột nhiên hậu đường vang lên ba tiếng trống, có người kêu lớn: “Bình Tây Vương giá đáo!”.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o 0 o -